

**Keď je darom obálka
s pozdravom**

Ľubica Noščáková, učiteľka základnej školy a zakladateľka projektu Vianočná pošta pre seniorov

Mama dvoch dospievajúcich dcér si splnila detský sen o tom, že bude učiteľkou. Vždy ju však bavilo robiť veci po svojom, možno aj preto sa dostala medzi TOP 10 desať najlepších učiteľov Slovenska. So školákmi, ktorých učí na prvom stupni, už pred rokmi začala chodiť aj do domova medzi dôchodcov a urobila z toho pravidelnú tradíciu. Deti spolu s nimi maľovali, čítali rozprávky, pred Vianocami piekli medovníčky, raz však Ľubica dostala záľadnú otázku. Od trinásťročnej dcéry Hany, ktorá sa jej opýtala - mami, prečo s tými babičkami robíš to, čo chceš ty a nie, čo chcú ony? „Trošku ma to prekvapilo, preto som začala pátrať, čo by ľudí v domove potešilo, a zistila som, že im chýba obyčajná pošta. Pohľadnice alebo listy, ktoré kedysi sami písali aj dostávali. Najmä pred Vianocami. Dnes si radšej vymeníme esemesky, lenže seniorom práve takéto pozdravy pripomínali, že sa blížia sviatky. A tak vznikol nápad, že im začneme písať my a nájdeme ďalších, ktorí by sa pridali.“ Sama však netušila, akú lavínu tým spustí, lebo za tri dni sa k nim pripojilo tritisíc nadšencov. Lenže ako ich so seniormi prepojiť? Začiatky boli náročné, no odkedy v roku 2017 systém spustili, postupne ho vylepšujú. „Dobrovoľníci sa zaregistrujú cez formulár, dostanú certifikát a potom aj presné mená a adresy seniorov, ktorým môžu napísať,“ vysvetľuje Ľubica, ktorej logistika a manažovanie projektu zaberá celé hodiny. Robí to spolu s manželom a priznáva, že posledné dva mesiace v roku neriešia po večeroch nič iné, len vianočnú poštu. „Pri mailoch obaja sedíme aj do polnoci. Niekedy sa smejeme, že to je náš ďalší polovičný úväzok, len neplatený.“ Do jej nápadu sa dnes zapája celé Slovensko, dokonca aj školy a každý rok vďaka tomu seniori dostanú okolo tridsaťtisíc pozdravov. „Ja sa medzi staršími ľuďmi pohybujem a raz šom bola pri tom, keď im prišla vianočná pošta. Úprimne? Celé som to preplakala. Lebo keď vidíte, ak sa im rozžiaria oči, akí sú dojatí, ako sa tešia z obyčajnej pohľadnice alebo pozdravu, ktorý pre nich vyrobilo neznáme dieťa a kostrbatým písmom tam napísalo ich meno, to je taká nálož emócií, že ju neviem ani opísať. Niektorí ešte aj v máji majú tie listy vystavené pri posteli, dokonca si pamätám babičku, ktorá zomierala a svoju vianočnú pohľadnicu mala stále na očiach. Bola to tá posledná vec, na ktorú sa pozerala, než odišla na druhý svet,“ hovorí s dojatím v hlase Ľubica a na otázku, prečo to vlastne robí, ani nepozná odpoveď. Len si myslí, že kto chce šíriť dobro, môže začať od seba a toto je jej cesta. Obyčajný vianočný pozdrav.